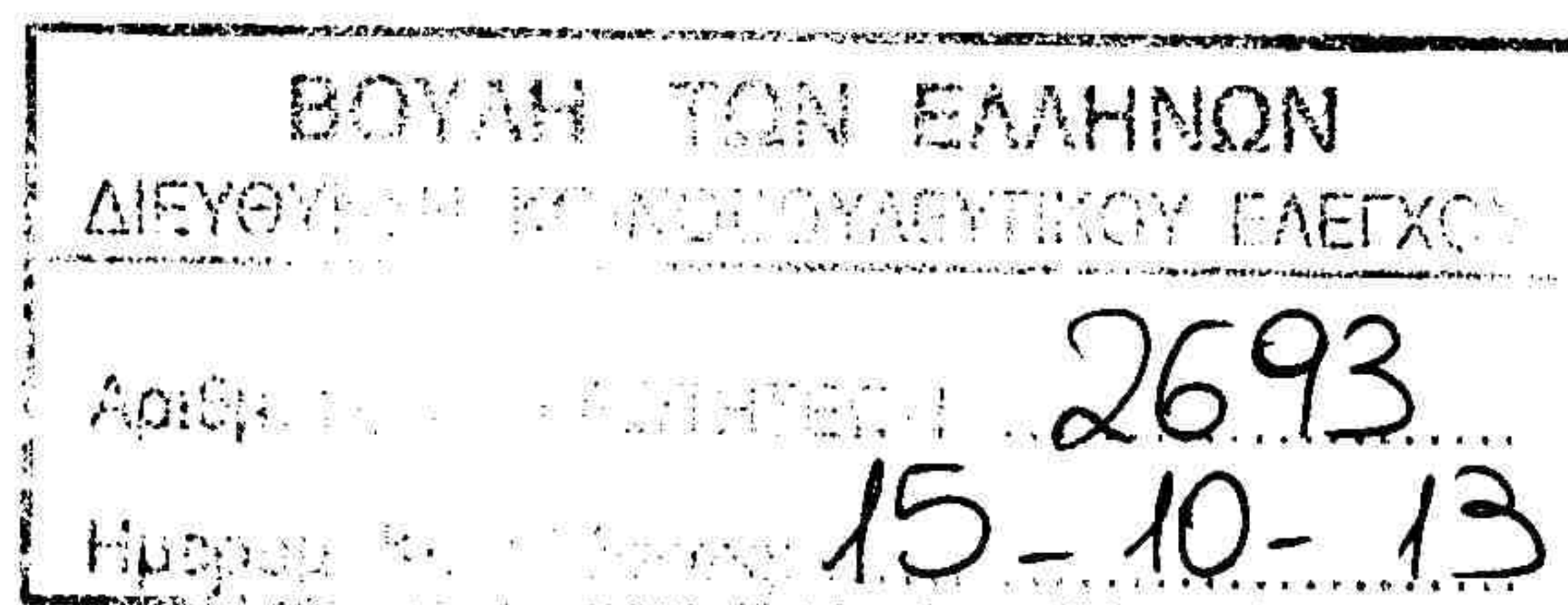

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

**Ερώτηση του ΝΙΚΟΥ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Ανεξάρτητου Βουλευτή και Γ.Γ. του
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ Κόμματος Ελλάδος**

ΠΡΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Θέμα: Η Ιστορία ξανά στο κρεβάτι του Προκρούστη;

Το 2006 εισάγονται στην εκπαίδευση τα νέα βιβλία. Τα περισσότερα παρουσιάζουν προβλήματα: δύσκολη ύλη, πολλά λάθη, ασύνδετες γνώσεις, δύσχρηστα κλπ. Δάσκαλοι, καθηγητές, γονείς, επιστημονικές ενώσεις ασκούν κριτικές, επισημαίνουν τις παραλείψεις και τα λάθη. Ωστόσο σάλος ξεσπά με το βιβλίο της ιστορίας της Στ' τάξης Δημοτικού με υπεύθυνη συγγραφέα την κυρία Ρεπούση. Το βιβλίο αυτό βάλλεται από πολλές πλευρές. 1. Τελικά το 2007 ο Υπουργός Παιδείας Ευρ. Στυλιανίδης αποσύρει το βιβλίο και αναθέτει (χωρίς διαγωνισμό) τη συγγραφή νέου βιβλίου Ιστορίας για την ΣΤ' τάξη στον καθηγητή ιστορίας (ΑΠΘ), Ιωάννη Κολιόπουλο, δίνοντας μάλιστα και οδηγίες. 2.

- Στις 13 Φλεβάρη 2012, (Υπουργός Α. Διαμαντοπούλου), το Υπουργείο Παιδείας με την υπουργική απόφαση 15099 /Γ1/13 -02- 2012, εγκρίνει, για τη νέα σχολική χρονιά 2012-13, την εκτύπωση «του εν χρήσει διδακτικού βιβλίου της Ιστορίας Στ' Δημοτικού, *Στα Νεότερα Χρόνια*» και απορρίπτει το εγχειρίδιο που είχε ήδη ολοκληρώσει η συγγραφική ομάδα Κολιόπουλου. Την υπουργική απόφαση, υπογράφει η υφυπουργός Εύη Χριστοφιλοπούλου.

- Στη συνέχεια η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου πέφτει και στις 30 Απρίλη 2012, έξι μόλις ημέρες πριν τις εκλογές, (Υπουργός Γ. Μπαμπινιώτης), το Υπουργείο Παιδείας με την υπουργική απόφαση 48493 /Γ1/30 -04- 2012, χωρίς καμία εξήγηση, ακυρώνει την προηγούμενη υπουργική απόφαση. Αποσύρει το εν χρήσει παλιό διδακτικό βιβλίο και εγκρίνει την εκτύπωση του νέου διδακτικού πακέτου ιστορίας της συγγραφικής ομάδας Κολιόπουλου για το επόμενο σχολικό έτος 2012-2013. Την υπουργική απόφαση, υπογράφει και πάλι η υφυπουργός Εύη Χριστοφιλοπούλου!!!

- Από τα παραπάνω γίνεται φανερό πως υπάρχει ένα τεράστιο πρόβλημα με τον τρόπο που γράφονται και εγκρίνονται τα βιβλία ιστορίας και γενικότερα όλα τα σχολικά βιβλία. Η συγγραφή των βιβλίων δεν γίνεται με επιστημονικούς-παιδαγωγικούς όρους, με ανταλλαγή επιχειρημάτων, συνθέσεις ή ακόμα και ιδεολογικές συγκρούσεις που αρμόζουν στη ζωντανή, σύγχρονη, μαχόμενη εκπαιδευτική κοινότητα. Οι στόχοι, το περιεχόμενο, η ύλη και η μεθοδολογία της ιστορίας δεν καθορίζονται με βάση την ιστορική έρευνα, τις ανάγκες και τις δυνατότητες των μαθητών, αλλά προσαρμόζονται στην πολιτική συγκυρία, στους υπολογισμούς των κομμάτων εξουσίας και στις διασυνδέσεις των συγγραφέων με κόμματα, διάφορα ιδρύματα και πολιτικούς παράγοντες. Με αυτό τον τρόπο

ερμηνεύεται το γεγονός ένα σχολικό εγχειρίδιο ιστορίας να απορρίπτεται το Φεβρουάριο και να εγκρίνεται τον Απρίλιο!!!!

Το Νέο Βιβλίο (Ν.Β) της Στ' τάξης έχει τίτλο «Ιστορία του νεότερου και σύγχρονου κόσμου», όπως ακριβώς και το αντίστοιχο βιβλίο της Γ' Λυκείου. Κοιτώντας όμως στα περιεχόμενα αντιλαμβανόμαστε πως ο τίτλος είναι εντελώς λαθεμένος γιατί δεν έχει καμία σχέση με την ιστορία που αφηγείται το βιβλίο. Οι συγγραφείς στην Α' Ενότητα «τσουβαλιάζουν» τις εξελίξεις στην Ευρώπη (15^{ος} - αρχές 19^{ου} αιώνα) σε μόλις 15 σελίδες!!! Από εκεί και πέρα το βιβλίο με 219 σελίδες αφηγείται την ελληνική ιστορία από το 1821 μέχρι το 1974.

Το Ν.Β είναι γεμάτο λάθη, διαστρεβλώσεις, ψέματα και παραλείψεις. Τα κεφάλαια είναι εντελώς ασύνδετα, τα κείμενα πυκνά, με απίθανες λεπτομέρειες, κουραστικές επαναλήψεις, χωρίς ιστορική συνέχεια. Οι μαθητές καλούνται να αποστηθίσουν και να παπαγαλίσουν ημερομηνίες, πρόσωπα και γεγονότα τα οποία δεν συνδέονται μεταξύ τους. Το Ν.Β τσακίζει τη δυνατότητα καλλιέργειας ιστορικής σκέψης στα παιδιά γιατί αποσυνδέει τα ιστορικά γεγονότα από το πλαίσιο τους και τις αιτίες τους.

Στην 1^η Ενότητα για τις εξελίξεις στην Ευρώπη κατά τους Νεότερους χρόνους (μέσα 15^{ου} - αρχές 19^{ου} αιώνα), αναφέρεται σε 25 σελίδες αναφέρονται η Αναγέννηση, η Θρησκευτική Μεταρρύθμιση, οι Ανακαλύψεις, ο Διαφωτισμός, η Αμερικάνικη και η Γαλλική Επανάσταση.

Στο κεφ. 1, σελ. 13, παρουσιάζεται η Αναγέννηση και η Θρησκευτική Μεταρρύθμιση. Δεν κρίνονται άξια να αναφερθούν και δεν εμφανίζονται πουθενά η φεουδαρχία, οι δουλοπάροικοι, η ληστρική εκμετάλλευση των χωρικών από τους πλούσιους γαιοκτήμονες, ο σκοταδισμός, οι προλήψεις και οι δεισιδαιμονίες, η εκκλησιαστική καταπίεση, τα εγκλήματα και οι δολοφονίες της Ιεράς Εξέτασης.

Στο κεφ. 2, σελ. 17, αναφέρονται οι Γεωγραφικές Ανακαλύψεις και αθρώνεται η αποικιοκρατία των Ευρωπαίων καθώς το Ν.Β εξηγεί ότι: «...**οι Ευρωπαίοι ίδρυσαν αποικίες... εκεί ήρθαν σε επαφή με τους πολιτισμούς αρχαίων λαών, όπως οι Ίνκας και οι Αζτέκοι, αλλά ελάχιστα επηρεάστηκαν από αυτούς. Συχνά οι νέοι κάτοικοι αντιμετώπισαν με περιφρόνηση τους ιθαγενείς και τους εκμεταλλεύθηκαν...**». Η αλήθεια βέβαια είναι ότι οι Ευρωπαίοι άποικοι εξαφάνισαν βίαια (σφάζοντας, κλέβοντας, αρπάζοντας, βιάζοντας, λεηλατώντας) το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού των ντόπιων κατοίκων. Στην Αμερική, στην Ασία, στην Αφρική και στην Αυστραλία οι αποικιοκράτες δολοφονούσαν μαζικά, έκαigan, ρήμαζαν, οργάνωναν μεταφορές δούλων, έκαναν γενοκτονίες. Με αυτόν τον πλούτο προόδευαν οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής (Αγγλία, Γαλλία, Ισπανία κλπ), για αυτό έκαναν εκστρατείες και πολέμους, για αυτό προσπαθούσαν να εξασφαλίσουν εδάφη και πλουτοπαραγωγικές πηγές.

Στο κεφ. 3, σελ. 18 μάλιστα δίνεται και ο ορισμός του καπιταλισμού. Κατά τους συγγραφείς: «**Καπιταλισμός ή Κεφαλαιοκρατία: Πρόκειται για ένα οικονομικό σύστημα που βασίζεται στην ανεμπόδιστη λειτουργία της αγοράς, χωρίς την παρέμβαση του κράτους**». Μόνο που αυτός είναι ο ορισμός του Φιλελευθερισμού!!! Σε οποιοδήποτε λεξικό στη λέξη Κεφαλαιοκρατία διαβάζουμε το σωστό ορισμό: «οικονομικό σύστημα που βασίζεται στην ύπαρξη μεγάλων ιδιωτικών κεφαλαίων».

Στο Κεφ. 4, σελ. 21, παρουσιάζεται η Γαλλική Επανάσταση. Η Γαλλική Επανάσταση αποτέλεσε κοσμοϊστορικό γεγονός γιατί ταρακούνησε και γκρέμισε την απολυταρχία των βασιλιάδων, κατήργησε τα προνόμια των ευγενών και των αριστοκρατών, ο λαός αναγνωρίστηκε ως πηγή κάθε εξουσίας, τα φυσικά δίκαια του Διαφωτισμού έγιναν πολιτικά δικαιώματα, η αστική τάξη προώθησε τα συμφέροντά της, διαχωρίστηκε το Κράτος από την Εκκλησία και αποτέλεσε τη μήτρα νέων ιδεολογικών ρευμάτων όπως: ο σοσιαλισμός, ο φιλελευθερισμός, ο κοινωνικός ριζοσπαστισμός κλπ. Όπως παρουσιάζεται στο Ν.Β με τις τρεις φάσεις της, την τρομοκρατία (*«...χιλιάδες Γάλλοι πολίτες εκτελέστηκαν, ως εχθροί του λαού, ενώ την ίδια τύχη είχαν ο βασιλιάς Λουδοβίκος και η βασίλισσα Αντουανέτα...»*) και την ήττα του Ναπολέοντα στο Βατερλό το 1815 δημιουργούνται ερωτήματα και συγχύσεις.

Μήπως τελικά επιδιώκεται να μείνει ως άποψη στα μυαλά των μαθητών η πάγια θέση των συντηρητικών ιστορικών, ότι τελικά οι επαναστάσεις είναι επικίνδυνες, κακές και «ανθυγιεινές» γιατί οδηγούν στην τρομοκρατία, τη βία, το αίμα και τη δικτατορία;

ΕΝΟΤΗΤΑ 2^η: Οι Έλληνες κάτω από την οθωμανική και τη λατινική κυριαρχία (1453-1821).

Στο Κεφ. 1, σελ. 29 με 11 γραμμές παρουσιάζεται η περίοδος της Λατινοκρατίας: Βενετοί κυρίως, Φράγκοι, Γενουάτες, διάφορα τάγματα ιπποτών κλπ. Σύμφωνα με το Ν.Β «οι Έλληνες είχαν αρκετά προβλήματα» υπέστησαν «διακρίσεις» (βαριά φορολογία, αγγαρείες, απαγόρευση συμμετοχής στη διοίκηση) με αποτέλεσμα *«...συχνά να προκαλούνται διαμαρτυρίες, ακόμα και εξεγέρσεις...»* (Ζάκυνθος 1628). Τελικά οι αιώνες πέρασαν, οι βενετικές κατακτήσεις έπεφταν στα χέρια των Οθωμανών και *«οι Βενετοί άρχισαν να γίνονται πιο φιλικοί προς τους Έλληνες, που είχαν αναλάβει το βάρος της άμυνας... οι διακρίσεις περιορίστηκαν και λόγω της μακραίωνης συνύπαρξης... τους μικτούς γάμους και τις κοινές οικονομικές δραστηριότητες»*.

Με αυτά τα λόγια εξωραΐζεται μια μαύρη και σκοτεινή περίοδος. Στην πραγματικότητα οι Λατίνοι κατακτητές συναγωνίζονταν σε βαρβαρότητα τους Οθωμανούς. Καταδυνάστευαν τους ντόπιους πληθυσμούς, εφάρμοζαν το φεουδαρχικό σύστημα, επέβαλαν την καλλιέργεια συγκεκριμένων προϊόντων που εμπορεύονταν με αποτέλεσμα οι αγρότες να πεινούν, επέβαλαν ληστρική φορολογία, άρπαζαν τα χωράφια, έκαναν βίαιες στρατολογήσεις σε σημείο αραίωσης των πληθυσμών (ειδικά στα νησιά), επέβαλαν την καταναγκαστική εργασία των κατοίκων στα οχυρωματικά έργα που έκαναν στα λιμάνια, στα κάστρα και στους εμπορικούς σταθμούς. Χιλιάδες παιδιά αρπάζονταν βίαια για να υπηρετήσουν στις βενετσιάνικες γαλέρες. Ο Πάπας και η καθολική εκκλησία ετοίμαζαν αλληπάλληλα σχέδια για τη μαζική αλλαξοπίστηση των ορθοδόξων της Ανατολής. Αληθινή συμφορά για τις ελληνικές αρχαιότητες ήταν οι εκστρατείες των Λατίνων στην Ανατολή. Ληλασίες, κλοπές, βομβαρδισμοί μνημείων, καταστροφές σπουδαίων έργων τέχνης.

Μόνο η ελληνική αριστοκρατία των παλιών βυζαντινών γαιοκτημόνων στα Ιόνια και στην Κρήτη συνεργάστηκε με τους Βενετούς, πήρε τίτλους ευγενείας και διοικητικά αξιώματα. Οι δουλοπάροικοι, φτωχοί αγρότες συχνά ξεσηκώνονταν και σφάζονταν από τους χριστιανούς της Δύσης. 6.

Στο Κεφ. 3, σελ. 37 παρουσιάζεται η θρησκευτική και η πολιτική οργάνωση των Ελλήνων. Εκεί εμφανίζονται, εξωραϊσμένα, ως ηγεσία του σκλαβωμένου έθνους το Πατριαρχείο, οι Φαναριώτες και οι κοτζαμπάσηδες.

Μαύρη σελίδα στην ελληνική ιστορία η συνεργασία και οι συναλλαγή της ανώτερης και ανώτατης εκκλησιαστικής ηγεσίας με τους Οθωμανούς. Πατριάρχες, αρχιεπίσκοποι και μητροπολίτες διορίζονταν από το Σουλτάνο. Τα αξιώματα εξασφαλιζόνταν με εξαγορά. Βυζαντινισμοί, δολοπλοκίες, φατριασμοί, ραδιουργίες, εξαγορά και δωροδοκίες, τεράστια σκάνδαλα για την αρπαγή του Πατριαρχικού θρόνου. Ο ανώτατος κλήρος ήταν εχθρός κάθε φιλελεύθερης ιδέας, κάθε νεωτερισμού. Παρεμπόδιζαν τη διάδοση των επιστημών, μαίνονταν κατά των φυσικομαθηματικών και της φιλοσοφίας, καταδίκάζαν τον Διαφωτισμό και τη Γαλλική Επανάσταση. Οι ραγιάδες έπρεπε με κάθε τρόπο να είναι νομιμόφρονες. Τη στάση και τη διαφθορά της εκκλησιαστικής ηγεσίας στηλιτεύει και η «Ελληνική Νομαρχία».

Οι Φαναριώτες εμφανίζονται στο Ν.Β ως «μια άλλη ηγετική ομάδα...με αξιόλογη μόρφωση, γνώριζαν ξένες γλώσσες και αναλάμβαναν υψηλά αξιώματα στην οθωμανική διοίκηση. Οι Φαναριώτες, όπως και οι ιεράρχες, ήταν απόλυτα εξαρτημένοι από τις διαθέσεις του κάθε Σουλτάνου...». Οι Φαναριώτες ήταν διεφθαρμένοι, άπληστοι για εξουσία και πλούτο, τουρκόφρονες, αδίστακτοι, μηχανορράφοι, χρησιμοποιούσαν κάθε μέσο για να μπουν στην τουρκική διοίκηση και να υπηρετήσουν το Σουλτάνο.

Με εξαγορά και μπαξίσια έπαιρναν τη διοίκηση των παραδουνάβιων ηγεμονιών και ύστερα για να καλύψουν τις δαπάνες καταλήστευαν τους ντόπιους πληθυσμούς. Οι Σουλτάνοι τους χρησιμοποιούσαν και ύστερα, αφού πουλούσαν σε άλλους τα αξιώματα, τους έσφαζαν. Ο Αδ. Κοραής τους κορόιδευε, τους χλεύαζε: «Γελώ και μη θέλων οσάκις συλλογισθώ ότι τους νυν ονομαζόμενους και νομιζομένους Άρχοντας των Γραικών προσφυέστατα ήθελε τις συγκρίνει με τα πολλά εκείνα τετράποδα αρχοντόπουλα, όσα βλέπομεν εις τας Αυλάς των μακελείων τρεφόμενα. Λακτίζονται, δάκνονται, τρώγονται συναλλήλως έως φθάση εκάστου η φοβερά της σφαγής ώρα ...».8.

Για τους κοτζαμπάσηδες το Ν.Β αναφέρει: «..Οι Τούρκοι αναγκάστηκαν να σεβαστούν την τοπική ηγεσία κάθε χωριού, επειδή οι ίδιοι δεν είχαν κατάλληλα οργανωμένο διοικητικό μηχανισμό για να υπολογίζουν τον φόρο που αναλογούσε σε κάθε κάτοικο. Με το πέρασμα του χρόνου, αρκετοί κοινοτικοί άρχοντες απέκτησαν μεγάλη περιουσία και πολιτική δύναμη». Πώς βρέθηκαν όμως οι Έλληνες κοτζαμπάσηδες μέσα στην Τουρκοκρατία με μεγάλη περιουσία και εξουσία; Το βιβλίο φυσικά δεν απαντά. Οι κοτζαμπάσηδες ήταν: «οι μεγαλύτεροι εχθροί των Ελλήνων. Σέρνονται στα πόδια του Τούρκου και απογυμνώνουν τους συμπατριώτες τους που έπρεπε να υπερασπίζονται και να παρηγορούν...» γράφει ο Άγγλος Thomas Thorton. «Ήταν Τούρκοι κατά την ψυχήν και την καρδιάν και μόνον το όναμά των ήτο χριστιανικόν» γράφει ο Φωτάκος. Τα ίδια ο Καποδίστριας: «Τούρκοι, φέροντες όνομα χριστιανικόν». «Τουρκοκοτσαμπάσηδες» τους αποκαλούσε ο λαός. 9. Ο Άγγλος ιστορικός Φίνλεϋ γράφει: «...η προστασία της Οθωμανικής κυβερνήσεως βαθμιαία δημιουργούσε μια ελληνική αριστοκρατία διοικητικών οργάνων και φοροεισπρακτόρων. Την αριστοκρατία αυτή αποτελούσαν οι Φαναριώτες...και οι κοτσαμπάσηδες...Η ηθική και πολιτική θέση τούτης της τάξης αποδόθηκε με την ονομασία της σαν είδος “ χριστιανών Τούρκων”...». 10. Αυτές λοιπόν ήταν, κατά τους συγγραφείς, οι ηγετικές ομάδες των Ελλήνων.

Στο Κεφ. 4, σελ. 41 το Ν. Β μιλά για τους κλέφτες και τους αρματολούς, χωρίς πολλές εξηγήσεις για τη δράση (χτυπούσαν Τούρκους και Έλληνες δυνάστες), τη ζωή, τις

περιπέτειες, τα κοινωνικά χαρακτηριστικά και το αντιστασιακό τους πνεύμα: «...βασικό χαρακτηριστικό των κλεφτών ήταν η εχθρότητα που ένιωθαν για τους Τούρκους, και γενικά για την εξουσία, στοιχείο που τους έκανε αγαπητούς στο λαό. Έτσι, οι κλέφτες έγιναν σύμβολο της αντίστασης των υπόδουλων Ελλήνων ενάντια στους κατακτητές..». Βέβαια δεν υπάρχει καμία αναφορά για ανάλογα ένοπλα σώματα που δρούσαν στις άλλες περιοχές της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας: Σέρβοι χαϊντούκοι, Βούλγαροι χαϊντούτοι, χαϊνδες στην Κρήτη, πανδώραι στη Ρουμανία κ.α.

Στο Κεφ. 5, σελ. 45 παρουσιάζεται η οικονομική ζωή στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Λείπουν κι εδώ αρκετά στοιχεία. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία διοικούνταν απολυταρχικά-δεσποτικά. Ο Σουλτάνος είχε απόλυτη εξουσία. Οικοδομήθηκε μία αυτοκρατορία με φεουδαρχικές δομές. Η μεγάλη πλειοψηφία των λαών της αυτοκρατορίας ήταν φτωχοί κτηνοτρόφοι ή δούλευε στα κτήματα των Τούρκων πασάδων και των ντόπιων γαιοκτημόνων, ήταν πάντα φτωχή και στερημένη. Από τον 16-17^ο αιώνα το σύστημα παρακμάζει. Η Ευρώπη περνά στον καπιταλισμό, χρησιμοποιεί μαζικά τις μηχανές (εξάπλωση βιομηχανικής επανάστασης), αυξάνει την παραγωγή της ενώ η Οθωμ. Αυτοκρατορία μένει πίσω στη φεουδαρχία. Η παρακμή της Αυτοκρατορίας βαθαίνει. Γίνεται «ο Μεγάλος Ασθενής». Οι πολιτικές και στρατιωτικές εξελίξεις (1774 Κιουτσούκ Καϊναρτζή) ευνοούν τους Έλληνες εμπόρους και караβοκύρηδες που ταξιδεύουν παντού, πλουτίζουν, μορφώνονται και φέρνουν το διαφωτισμό και τις επαναστατικές ιδέες στην Ελλάδα. Εμπορικό, βιοτεχνικό και παροικιακό κεφάλαιο ασφυκτιούσε μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η επανάσταση πλησίαζε.

Στο Κεφ. 7, σελ. 54 κάνει την εμφάνισή του ξανά ο μύθος του «Κρυφού σχολειού» ως αποτύπωση στη συλλογική μνήμη των δύσκολων συνθηκών μόρφωσης που επικράτησαν τους πρώτους αιώνες της Τουρκοκρατίας (μέχρι το 17^ο αιώνα ισχυρίζεται το βιβλίο). Τώρα πώς η συλλογική μνήμη αποτύπωσε το «κρυφό σχολειό» τον 15^ο και 16^ο αιώνα και το αποτύπωσε τον 19^ο αιώνα σε ζωγραφικό πίνακα ο Γύζης το 1886 και ο Ι. Πολέμης σε ποίημα το 1899 (!!!!) αυτό μόνο με κάποιον μεταφυσικό τρόπο που ξέρουν οι συγγραφείς μπορεί να γίνει. **11.**

Στο κεφ. 9, σελ. 63 περιγράφονται τα κυριότερα επαναστατικά κινήματα. Τα κινήματα αυτά (και δεκάδες άλλα μικρότερα) είναι το αποτέλεσμα της καταπίεσης και του αυταρχισμού που βίωναν στην καθημερινή τους ζωή οι φτωχοί αγρότες από τους Οθωμανούς και Έλληνες δυνάστες τους. Τη δίψα των φτωχών κολίγων για «γη και ελευθερία» εκμεταλλεύονταν οι Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής (Ισπανοί, Βενετοί, Ρώσοι, Γάλλοι, ο πάπας κ.α.). Για να υπερασπιστούν τις κτήσεις τους, τα λιμάνια τους, τα συμφέροντά τους, για να αποσπάσουν διευκολύνσεις από το Σουλτάνο, κατέφευγαν στον πόλεμο. Χρησιμοποιούσαν τους Έλληνες ως δυνάμεις αντιπερισπασμού.

Όταν ο πόλεμος τελείωνε οι Ευρωπαίοι έπαιρναν ό,τι ήθελαν από το Σουλτάνο, υπέγραφαν συνθήκες και εγκατέλειπαν τους επαναστατημένους Έλληνες στα χέρια του τούρκικου στρατού. Ερήμωναν τα χωριά και τα νησιά από τις σφαγές και τις λεηλασίες. Οι ραγιάδες λούφαζαν από το φόβο μέχρι τον επόμενο ξεσηκωμό.

Άξεστοι, αγράμματοι, βάρβαροι πολεμιστές, οι στρατηγοί των Ευρωπαίων ρήμαζαν και αυτοί τον τόπο με τις αρπαγές, τις βίαιες επιστρατεύσεις, τις κλοπές, τις λεηλασίες. Το 1687, στις 26 Σεπτέμβρη, ο Βενετός στρατηγός Μοροζίνι δε δίστασε να βομβαρδίσει την Ακρόπολη και να ανατινάξει τον Παρθενώνα!!!! Το γεγονός εμφανίζεται στη σελ. 125 του Ν.Β (ματιά στο παρελθόν: Πολύπαθη Ακρόπολη) χωρίς άλλα στοιχεία για τις καταστροφές που προξένησαν οι ευρωπαϊκές αποστολές στα αρχαία μνημεία του τόπου.

Στην ενότητα λείπουν οι αναφορές στην καθημερινή ζωή των ραγιάδων: χαρές και λύπες, ήθη, έθιμα, συνήθειες, σχέσεις που είχαν μεταξύ τους, γιορτές, πανηγύρια, θρύλοι, γλώσσα, ασχολίες, πνευματική ζωή κλπ.

Τα "λάθη" και οι ανακρίβειες συνεχίζονται με μαεστρία και επιμονή και στη Γ' Ενότητα για τη Μεγάλη Επανάσταση (1821-1830) καθώς και στην Δ' και Ε' Ενότητα που αν τα παραθέταμε όλα θα έσκιζαν τα πτυχία τους οι ιστορικοί και θα πήγαιναν για μια επίσκεψη στο Δρομοκαϊτίο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο...

Περνώντας στο βιβλίο Ιστορίας της Γ' Λυκείου, με αηδία και θλίψη παρατηρήσαμε στη σελίδα 66, πως στην παράγραφο με θέμα τον Μακεδονικό Αγώνα γίνεται αναφορά σε Βουλγάρους "ήρωες", οι οποίοι είχαν πρωτοστατήσει στην βουλγαρική προσπάθεια για κατάκτηση της Μακεδονίας.

Το βιβλίο αναφέρει τον Γκότσε Ντέλτσεφ και τον Γιάννε Σαντάνσκυ ως ήρωες και μάλιστα αφιερώνει ίσες γραμμές για να μιλήσει για αυτούς και για τον Παύλο Μελά: **Ας μάθουμε στους ανιστόρητους ή καλύτερα σκόπιμα προπαγανδιστές καθηγητές ποιος ήταν ο Γιάννε Σαντάνσκυ, που τον υμνούν ως ήρωα στο βιβλίο μας. Ο Βούλγαρος αυτός ήταν ένας αιμοχαρής αρχικομιτατζής υποστηρικτής του συνθήματος "Η Μακεδονία στους Μακεδόνες". Για να θυμηθούμε ποιοι ήταν οι Βούλγαροι και σε τί αποσκοπούσαν όσον αφορά στη Μακεδονία:**

Μετά το 1885 στη Βουλγαρία ανέκυψε μία τάση σχετική με την προσάρτηση της Μακεδονίας στη Βουλγαρία. Όπως ήταν φυσικό το σύνθημα βρήκε ανταπόκριση, αφού το όνειρο των Βουλγάρων για την δημιουργία της Μεγάλης Βουλγαρίας με την συνθήκη του Αγίου Στεφάνου το 1878 δεν πήρε σάρκα και οστά. Η τάση αυτή υποστήριζε την κατάληψη της Μακεδονίας από την Βουλγαρία με την ένοπλη βία. Η τάση αυτή ονομάστηκε Βερχόβεν.

Θεωρούμε απαράδεκτο να αναφέρεται στο βιβλίο της Ιστορίας μας, το οποίο τυχαίνει να είναι ελληνικό και να προωθεί την εθνική συνείδηση, πως οι Βούλγαροι είχαν ανάλογους ήρωες, οι οποίοι σύμφωνα πια με διακεκριμένους Ιστορικούς έκαιγαν ολόκληρα χωριά, υποχρέωναν τη διδασκαλία των βουλγαρικών και άλλαζαν ακόμα και τα ονόματα στους τάφους των νεκρών Ελλήνων. **ΑΥΤΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ ΗΡΩΕΣ, ΚΥΡΙΟΙ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ;** Τη στιγμή που σχολικά βιβλία της Ιστορίας των Αλβανών και των Τούρκων γράφουν ψεύδη για να θρέψουν τα πατριωτικά συναισθήματα των μαθητών τους, εμείς οι Έλληνες δεν τολμάμε να γράψουμε ούτε καν την αλήθεια.

Τη στιγμή που οι Τούρκοι εκπαιδευτικοί μαθαίνουν στα παιδιά πως ο Όμηρος, ο Πυθαγόρας και οι Ίωνες φιλόσοφοι ήταν Τούρκοι, οι Αλβανοί προπαγανδίζουν πως ο Πύρρος της Ηπείρου ήταν Αλβανός (άκουσον άκουσον!) και οι Σκοπιανοί κηρύττουν πως ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν Σλάβος, ενώ το Σύνταγμά τους κάνει λόγο για αλυτρωτισμούς ως τη Θεσσαλονίκη, εμείς οι Έλληνες στεκόμαστε ανήμποροι να αντιδράσουμε λέγοντας απλώς την αλήθεια. Όταν "οι καλοί μας γείτονες" επιβουλεύονται με την διαστρεβλωμένη Ιστορία τα εδάφη μας εμείς δε λέμε καν την αλήθεια και δηλητηριάζουμε τις ψυχές των μαθητών! Αν οι Τούρκοι είχαν την Ιστορία μας σκεφτείτε τί θα κάνανε.

Περαιτέρω, στο βιβλίο της Γ' Λυκείου το οποίο διδάσκεται τη φετινή χρονιά στους μαθητές στα Ελληνικά σχολεία, το κράτος των Σκοπίων αναφέρεται ως... Μακεδονία.

Στη σελίδα 130 του βιβλίου στον χάρτη που παρουσιάζεται, τα Σκόπια αναφέρονται σαν ξεχωριστό κράτος της Μακεδονίας.

Επειδη «Ο ιστορικός δεν δημιουργεί την ιστορία. Η ιστορία δημιουργείται από τους λαούς. Ο ιστορικός δεν περιγράφει τα γεγονότα του παρελθόντος ούτε και είναι συλλέκτης των λειψάνων του χτες. Ο ιστορικός μέσα στα πλαίσια της επιστημονικής πειθαρχίας και στη βάση των νόμων της κοινωνίας, ερμηνεύει την κοινωνία. Υποδείχνει λύσεις στα προβλήματα, δίνει απαντήσεις στα ερωτήματα που προκαλούνται από την κοινωνική δράση και από τα αποτελέσματα της δράσης αυτής των κοινωνικών δυνάμεων και των ατόμων. Έτσι, οι άνθρωποι γνωρίζουν τον ίδιο τον εαυτό τους, γίνονται ικανοί να κρίνουν το παρελθόν, να συνειδητοποιήσουν το παρόν, να οραματιστούν το μέλλον. Το ιστορικό έργο γίνεται το μικροσκόπιο για την έρευνα των περασμένων, το πρίσμα ανάλυσης των άμεσων, το τηλεσκόπιο επισήμανσης των μελλούμενων. Με λίγα λόγια η Ιστορική Επιστήμη είναι η κοινωνική όραση των ανθρώπων. Ο ιστορικός έχει χρέος να οξύνει αυτή την όραση και να μην τη μειώνει...».

Επειδη το Νέο Βιβλίο, όπως και το βιβλίο της κ. Ρεπούση, έχει σοβαρά μεθοδολογικά και ιδεολογικά προβλήματα. Η επιλογή των βιβλίων δεν γίνεται με όρους επιστημονικούς, ιστορικούς ή παιδαγωγικούς αλλά με όρους κομματικών υπολογισμών και στοχεύει στην ιδεολογική χειραγωγή εκπαιδευτικών και μαθητών. Αφού τα Ιστορικά Τμήματα σιωπούν, τα Παιδαγωγικά Τμήματα αδιαφορούν και τα συνδικάτα αποσύρονται αναλαμβάνουν δράση οι φασίστες, οι πατριδοκάπηλοι πλασιέ βιβλίων, ομάδες «πατριωτών» και τα διάφορα ινστιτούτα. Τα νέα παιδιά είναι τα θύματα αυτής της κατάστασης γιατί μαθαίνουν λάθος, μισούν την ιστορία κι εύκολα πέφτουν θύματα σε ποικιλώνυμους «ζηλωτές», εμπόρους του φανατισμού και της μισαλλοδοξίας. Η σχολική ιστορία πρέπει να κόψει άμεσα κάθε δεσμό με τον εθνικισμό και τον κοσμοπολιτισμό γιατί και οι δύο προσπαθούν να φτιάξουν μια ιστορία κομμένη και ραμμένη στα μέτρα και στους στόχους της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας. Ιστορικοί, διανοούμενοι και δάσκαλοι της πράξης, συλλογικότητες, όμιλοι και περιοδικά, πρέπει να συναντηθούν, να συζητήσουν, να μιλήσουν με ειλικρίνεια και να οργανώσουν σοβαρά την παρέμβασή τους στα Αναλυτικά Προγράμματα, τα Βιβλία και τις εθνικές εορτές.

Επειδη ένα σχολικό εγχειρίδιο δεν μπορεί να λύσει ιστορικά προβλήματα ή να καλύψει τα πάντα. Πρέπει να είναι σύντομο, απλό, κατανοητό, να παρουσιάζει τα μεγάλα γεγονότα σε χρονική σειρά και συνδεδεμένα μεταξύ τους, χωρίς κουραστικές λεπτομέρειες, επικαλύψεις, επαναλήψεις και λάθη. Με αυτόν τον τρόπο οι μαθητές σιγά σιγά θα αποκτήσουν τα βασικά νοητικά εργαλεία για να ερμηνεύουν τον κόσμο γύρω τους. Σταδιακά με το διάβασμα, την έρευνα και την μελέτη οι γνώσεις τους θα εμπλουτίζονται και η σκέψη τους θα μπορεί να αναλύει σε βάθος πιο σύνθετα γεγονότα και κοινωνικά φαινόμενα, θα έχουν δηλαδή καλλιεργήσει κριτική, ιστορική συνείδηση. Για να γίνουν αυτά χρειάζεται χρόνος. Η καθιέρωση της ενιαίας δωδεκάχρονης υποχρεωτικής δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης μπορεί να εξασφαλίσει αυτό το διδακτικό χρόνο και να δώσει τα

περιθώρια για μια διαφορετική διάταξη της δομής της ύλης της Ιστορίας από το Δημοτικό ως το Λύκειο.

Επειδή η σχολική ιστορία, απευθύνεται σε παιδιά, πρέπει να είναι όμορφη και συναρπαστική. Πρέπει να συγκινεί, να κεντρίζει το ενδιαφέρον και την περιέργειά τους, να ενθουσιάζει, να είναι γλαφυρή, να καλλιεργεί το κριτικό τους πνεύμα, να δίνει εμπειρίες έρευνας. Η συλλογή και η αξιοποίηση των οικογενειακών βιωμάτων και μαρτυριών (π.χ πρόσφυγες ή μετανάστες πρόγονοι, μαρτυρίες από αγωνιστές της αντίστασης που καλέσαμε στο σχολείο, κλπ), οι επισκέψεις σε μουσεία και αρχαιολογικούς χώρους, η τοπική ιστορία, τα ιστορικά ντοκιμαντέρ και ταινίες, οι θεατρικές παραστάσεις μπορούν να βοηθήσουν τη διδασκαλία και να κάνουν τα παιδιά να αγαπήσουν την ιστορία. Όλα αυτά βέβαια απαιτούν μέσα, υποδομή, χρόνο και πόρους. Προϋποθέτουν δηλαδή ένα άλλο σχολείο. Το φίδι έχει βγει από το αυγό, σέρνεται στους δρόμους και στις σχολικές τάξεις, σταλάζει φαρμάκι στις ψυχές των νέων το ρατσισμό, τη μισαλλοδοξία και το φασισμό.

Κατόπιν τούτων ερωτάται ο αρμόδιος Υπουργός:

- Αληθεύει πως χρηματοδότηση των βιβλίων ιστορίας από το CDRSEE , Κέντρο για την Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη–Ελευθεροτυπία, από το «Πρόγραμμα Κοινής Ιστορίας : Αποδόμηση θεμάτων εθνικού μίσους» (Shared History Project:Deconstruction of National Hate Narratives)και πως στο πρόγραμμα αυτό μετείχαν το Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο Κολούμπια, το Τουρκικό Σαμπάνισι και το δικό μας Πάντειο;
- Τι ρόλο διαδραματίζει το Στέιτ Ντιπάρτμεντ καθώς και οι πρεσβείες των ΗΠΑ στην Άγκυρα, Αθήνα και Λευκωσία που το δημοσίευμα του Ντειβιντ Λ. Φίλιπς συνεργάτη καθηγητή του Πανεπιστημίου Κολούμπια αναφέρει στο επίσημο περιοδικό του Στέιτ Ντιπάρτμεντ «State»;
- Πως μπορούμε να δεχόμαστε τα νέα βιβλία αδιαμαρτύρητα όταν ξέρουμε με βεβαιότητα ότι ανάμεσα στους υπεύθυνους για το περιεχόμενό τους υπάρχουν μασόνοι σύμφωνα με τον πατέρα Γεώργιο Μεταλληνό, όταν στην Ημερίδα των Θεολόγων στη Λευκάδα το Σεπτέμβριο του 2013, κατέθεσαν πως σε εκείνον και στον κ. Φίλια ανατέθηκε η συγγραφή του βιβλίου της Α΄ Λυκείου και όταν ζήτησαν ακρόαση από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και πήγαν να τους συναντήσουν , ήταν 4 μέλη του Π.Ι. (η μία ήταν γυναίκα) , όχι οι θεολόγοι, που τους είπαν ευθαρσώς: «Εμείς είμαστε μασόνοι»;
- Τέλος εμείς θα θέλαμε να μάθουμε γιατί ο Αντώνης Σαμαράς έριξε την κυβέρνηση του κ. Μητσοτάκη, αφού ο κυριότερος λόγος ήταν τα Σκόπια, το οποίο πρώτα ψήφισε και μετά θυμήθηκε βέβαια. Τώρα τι άλλαξε?

ο ερωτών βουλευτής
Νίκος Ι. Νικολόπουλος